

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 31ης Οκτωβρίου 2019*

«Αίτηση αναιρέσεως – Σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας – Ανάκληση της πρωτοβάθμιας αποφάσεως του τμήματος προσφυγών με την οποία απορρίφθηκε εν μέρει η αίτηση κηρύξεως ακυρότητας του λεκτικού σήματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης REPOWER»

Στην υπόθεση C-281/18 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 20 Απριλίου 2018,

Repower AG, με έδρα το Brusio (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τους R. Kunz-Hallstein, H. P. Kunz-Hallstein και V. Kling, Rechtsanwälte,

αναιρεσείουσα,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι οι:

Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO), εκπροσωπούμενο από τους D. Botis και J. F. Crespo Carrillo,

καθού πρωτοδίκως,

repowermap.org, με έδρα τη Βέρνη (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον P. González-Bueno Catalán de Ocón, abogado,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο του Δικαστηρίου, προεδρεύοντα του δευτέρου τμήματος, T. von Danwitz και C. Vajda (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona

γραμματέας: V. Giacobbo-Peyronnel, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 14ης Μαρτίου 2019,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 2019,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναιρέσεως, η Repower AG ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 21ης Φεβρουαρίου 2018, Repower κατά EUIPO – repowermar.org (REPOWER) (T-727/16, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2018:88), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της περί ακυρώσεως της αποφάσεως του πέμπτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO) της 3ης Αυγούστου 2016 [υπόθεση R 2311/2014-5 (REV)], σχετικά με διαδικασία για την κήρυξη ακυρότητας μεταξύ της repowermar.org και της Repower (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το σήμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2009, L 78, σ. 1), τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2015/2424 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2015 (ΕΕ 2015, L 341, σ. 21), ο οποίος ετέθη σε ισχύ στις 23 Μαρτίου 2016. Δεδομένου ότι η επίδικη απόφαση εκδόθηκε στις 3 Αυγούστου 2016, εφαρμόζονται επ' αυτής οι διατάξεις του κανονισμού 207/2009, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2015/2424.
- 3 Ο κανονισμός 207/2009, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 2015/2424, περιλαμβάνει τον τίτλο IX, που επιγράφεται «Δικονομικές διατάξεις». Ο τίτλος αυτός περιλαμβάνει το τμήμα I, το οποίο επιγράφεται «Γενικές διατάξεις» και αποτελείται από τα άρθρα 75 έως 84 του κανονισμού αυτού. Το άρθρο 4 του κανονισμού 2015/2424 προβλέπει ότι ορισμένες διατάξεις του κανονισμού 207/2009 εφαρμόζονται από 1ης Οκτωβρίου 2017. Το άρθρο 75, το άρθρο 80, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009 περιλαμβάνονται μεταξύ των διατάξεων αυτών. Εν προκειμένω, λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως, το άρθρο 75, το άρθρο 80, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009 υπό την αρχική τους διατύπωση εξακολουθούν να έχουν εφαρμογή επί της αποφάσεως αυτής.
- 4 Κατά το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009, με τίτλο «Αιτιολόγηση των αποφάσεων»:

«Οι αποφάσεις του Γραφείου αιτιολογούνται. Μπορούν να στηρίζονται μόνο στους λόγους επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση.»
- 5 Οι παράγραφοι 1 και 2 του άρθρου 80 του κανονισμού 207/2009, το οποίο τιτλοφορείται «Ακύρωση ή ανάκληση», ορίζουν τα εξής:

«1. Σε περίπτωση που το Γραφείο πραγματοποιήσει μια εγγραφή στο μητρώο ή λάβει απόφαση που περιέχει πρόδηλο διαδικαστικό σφάλμα, αποδιδόμενο στο Γραφείο, το τελευταίο αυτό προβαίνει στην ακύρωση της εν λόγω εγγραφής ή στην ανάκληση της εν λόγω αποφάσεως. Σε περίπτωση που στη διαδικασία υπάρχει μόνον ένας διάδικος και η εγγραφή ή η πράξη θίγει τα δικαιώματά του, η ακύρωση της εγγραφής ή η ανάκληση της απόφασης αποφασίζεται ακόμη κι αν το σφάλμα δεν ήταν πρόδηλο για το διάδικο.

2. Η ακύρωση της εγγραφής ή η ανάκληση της απόφασης που προβλέπονται από την παράγραφο 1, αποφασίζεται αυτεπαγγέλτως ή κατ' αίτηση ενός των διαδίκων από το τμήμα που έκανε την εγγραφή ή έλαβε την απόφαση. Η ακύρωση ή ανάκληση αποφασίζεται εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία εγγραφής στο μητρώο ή έκδοσης της απόφασης, κατόπιν διαβουλεύσεως με τους διαδίκους και τους πιθανούς κατόχους δικαιωμάτων επί του εν λόγω κοινοτικού σήματος, που έχουν εγγραφεί στο μητρώο.»

- 6 Το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αναφορά στις γενικές αρχές», ορίζει τα εξής:

«Οσάκις δεν υπάρχει δικονομική διάταξη στον παρόντα κανονισμό, τον εκτελεστικό κανονισμό, τον κανονισμό για τα τέλη ή τον κανονισμό διαδικασίας των τμημάτων προσφυγών, το Γραφείο λαμβάνει υπόψη τις σχετικές αρχές που γίνονται γενικά δεκτές στα κράτη μέλη.»

Το ιστορικό της διαφοράς

- 7 Το Γενικό Δικαστήριο συνόψισε το ιστορικό της διαφοράς στις σκέψεις 1 έως 12 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ως εξής:

«1 Στις 26 Ιουνίου 2009, δυνάμει του κανονισμού [...] 207/2009 [...], η προσφεύγουσα, [Repower], κατοχύρωσε στο [EUIPO] την προστασία εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης της διεθνούς καταχωρίσεως αριθ. 1020351 του λεκτικού σήματος REPOWER.

[...]

- 3 Στις 3 Ιουνίου 2013 η νυν παρεμβαίνουσα, repowermap.org, υπέβαλε αίτηση κηρύξεως ακυρότητας του αμφισβητούμενου σήματος [...] Προέβαλε ότι το αμφισβητούμενο σήμα ήταν περιγραφικό και εστερείτο διακριτικού χαρακτήρα για το σύνολο των οικείων προϊόντων και υπηρεσιών.

- 4 Στις 9 Ιουλίου 2014 το τμήμα ακυρώσεων έκανε δεκτή [εν μέρει] την αίτηση κηρύξεως ακυρότητας [...]

[...]

- 6 Στις 8 Σεπτεμβρίου 2014 η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του EUIPO, δυνάμει των άρθρων 58 έως 64 του κανονισμού 207/2009 [...], κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων.

- 7 Με την από 8 Φεβρουαρίου 2016 απόφαση, το πέμπτο τμήμα προσφυγών του EUIPO απέρριψε την προσφυγή (στο εξής: απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016). [...]

- 8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 26 Απριλίου 2016, η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016. Η υπόθεση αυτή πρωτοκολλήθηκε υπό τον αριθμό T-188/16.

- 9 Με ανακοινθέν της 22ας Ιουνίου 2016, το πέμπτο τμήμα προσφυγών πληροφόρησε τους αντιδίκους ότι, μετά την άσκηση της προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-188/16, repowermap κατά EUIPO – Repower (REPOWER), διαπίστωσε ότι η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 ήταν ελλιπώς αιτιολογημένη υπό την έννοια του άρθρου 75 του κανονισμού 207/2009 [...]. Επισήμανε ότι, λόγω της ελλιπούς αιτιολογίας και κατ' εφαρμογήν του άρθρου 80 του κανονισμού 207/2009 [...], έκρινε αναγκαία την ανάκληση της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016, προκειμένου να προβεί σε λεπτομερή ανάλυση του διακριτικού και του περιγραφικού χαρακτήρα του αμφισβητούμενου σήματος αναφορικά με τα προϊόντα και τις υπηρεσίες που αφορούσε το εν λόγω σημείο. Κάλεσε δε τους αντιδίκους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί της προθέσεώς του να ανακαλέσει την απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016.

- 10 Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 5 Ιουλίου 2016. Προέβαλε, κατ' ουσίαν, ότι, εφόσον δεν τροποποιείτο το διατακτικό της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016, ήταν δυνατόν το σκεπτικό της να θεμελιωθεί βάσει του άρθρου 83 του κανονισμού 207/2009 [...]. Αντιθέτως, θεωρούσε ότι η ανάκληση της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016 δυνάμει του άρθρου 80 του

κανονισμού 207/2009, το οποίο δεν υπήρχε ή δεν υπήρχε πλέον στην αναρτημένη στη βάση δεδομένων EUR-Lex ενοποιημένη έκδοση του κανονισμού 207/2009, δεν ήταν δυνατή καθόσον το εν λόγω άρθρο απλώς και μόνον παρείχε μια συγκεκριμένη εξουσία στους εξεταστές του EUIPO και καθόσον η έλλειψη αιτιολογίας δεν συνιστούσε διαδικαστικό σφάλμα υπό την έννοια του άρθρου 80 του κανονισμού 207/2009. Τέλος, προέβαλε ότι, όπως προέκυπτε από την απόφαση του τμήματος προσφυγών μείζονος συνθέσεως του EUIPO της 28ης Απριλίου 2009 (υπόθεση R 323/2008-G) (στο εξής: απόφαση του τμήματος προσφυγών μείζονος συνθέσεως), οι αποφάσεις του EUIPO κατά των οποίων εκκρεμούσε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου δεν μπορούσαν να ανακληθούν.

- 11 Η παρεμβαίνουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 20 Ιουλίου 2016. Υπογράμμισε ότι το άρθρο 80 του κανονισμού 207/2009, ως ειδικός κανόνας, ήταν εφαρμοστέο αντί των γενικών αρχών στις οποίες παρέπεμπε το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009. Επίσης, επισήμανε ότι η απάντηση στο ερώτημα αν η ελλιπής αιτιολογία συνιστά διαδικαστικό σφάλμα ήταν αβέβαιη και ότι ήταν αρκετά πιθανόν η ανάκληση της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016 λόγω ελλιπούς αιτιολογίας να μην επιτρέπεται. Διατύπωσε δε την εκτίμηση ότι, λαμβανομένων υπόψη των εν λόγω περιστάσεων, το βέλτιστο θα ήταν να συνεχιστεί η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου στην υπόθεση T-188/16, repowermar κατά EUIPO – Repower (REPOWER).
- 12 Με [την επίδικη] απόφαση [...], το πέμπτο τμήμα προσφυγών του EUIPO ανακάλεσε την απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 [...]. Διευκρίνισε ότι, αντιθέτως προς τις αμφιβολίες που εξέφρασαν οι αντίδικοι, το άρθρο 80 του κανονισμού 207/2009 εξακολουθούσε να εφαρμόζεται και μετά την έναρξη ισχύος του κανονισμού 2015/2424. Επιπροσθέτως, επισήμανε ότι το EUIPO υποχρεούτο να αιτιολογεί τις αποφάσεις του και, ιδίως, να αναλύει τους λόγους αρνήσεως καταχωρίσεως αναφορικά με τα οικεία προϊόντα και υπηρεσίες, με αποτέλεσμα η ελλιπής αιτιολογία, όπως αυτή της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016, να αποτελεί πρόδηλο διαδικαστικό σφάλμα, υπό την έννοια του άρθρου 80 του κανονισμού 207/2009, το οποίο έχρηζε θεραπείας.»

Η ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 8 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 10 Οκτωβρίου 2016, η αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή ακυρώσεως της επίδικης αποφάσεως.
- 9 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προέβαλε τέσσερις λόγους ακυρώσεως αντλούμενους, πρώτον, από έλλειψη νομικής βάσεως, δεύτερον, από την έλλειψη αρμοδιότητας των τμημάτων προσφυγών να ανακαλέσουν τις αποφάσεις τους, τρίτον, από την παράβαση του άρθρου 80 του κανονισμού 207/2009, των κατευθυντηρίων γραμμών του EUIPO για τις πρακτικές εξετάσεως, καθώς και παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως, της ασφάλειας δικαίου και της αρχής του δεδουλευμένου και, τέταρτον, από έλλειψη αιτιολογίας.
- 10 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή καθ' ολοκληρίαν. Στις σκέψεις 53 έως 59 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε κατ' αρχάς ότι το τμήμα προσφυγών δεν μπορούσε να στηρίξει την επίδικη απόφαση στο άρθρο 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, στο μέτρο που η τυχόν έλλειψη αιτιολογίας δεν συνιστά πρόδηλο διαδικαστικό σφάλμα κατά την έννοια της διατάξεως αυτής. Στις σκέψεις 60 έως 88 και 92 έως 95 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε εν συνεχεία ότι η επίδικη απόφαση μπορούσε να στηριχθεί στη γενική αρχή του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων, δεδομένου ότι επληρούντο οι προϋποθέσεις εφαρμογής της αρχής αυτής. Μολονότι το EUIPO υπέπεσε σε πλάνη κατά την επιλογή της νομικής βάσεως της επίδικης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο υπενθύμισε, στη σκέψη 89 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η πλάνη αυτή συνεπάγεται την ακύρωση της οικείας πράξεως μόνον όταν είναι ικανή να έχει συνέπειες

επί του περιεχομένου της. Το Γενικό Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε, στις σκέψεις 90 και 91 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, ότι η πλάνη του τμήματος προσφυγών ως προς την επιλογή της νομικής βάσεως δεν δικαιολογούσε την ακύρωση της επίδικης απόφασης, απέρριψε την προσφυγή.

Τα αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

- 11 Με την αίτησή της αναιρέσεως η Repower ζητεί από το Δικαστήριο:
 - να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
 - να ακυρώσει την επίδικη απόφαση, και
 - να καταδικάσει το EUIPO στα δικαστικά έξοδα.
- 12 Το EUIPO και η repowermap.org ζητούν από το Δικαστήριο να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τη Repower στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

Επί του εννόμου συμφέροντος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Κατά τη repowermap.org, η αναιρεσείουσα δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση της επίδικης απόφασης. Παραπέμποντας στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, η repowermap.org επισημαίνει ότι το Γενικό Δικαστήριο, λόγω της διαπιστώσεώς του ότι η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 ήταν ελλιπώς αιτιολογημένη, θα πρέπει να ακυρώσει την απόφαση αυτή στο πλαίσιο της διαδικασίας επί της υποθέσεως η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-188/16 και εκκρεμεί επί του παρόντος ενώπιόν του, στην περίπτωση που το Δικαστήριο δεχθεί την αίτηση αναιρέσεως και ακυρώσει την επίδικη απόφαση. Μια τέτοια κατάσταση θα δημιουργούσε επιπρόσθετες διαδικασίες, ενώ το αποτέλεσμα δεν θα ήταν πιθανώς διαφορετικό από την παρούσα κατάσταση. Επομένως, δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να αντλήσει κανένα όφελος από τη διατήρηση της απόφασης της 8ης Φεβρουαρίου 2016, η repowermap.org θεωρεί ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη.
- 14 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η αναιρεσείουσα ισχυρίστηκε ότι εξακολουθούσε να έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της επίδικης απόφασης. Υποστήριξε, μεταξύ άλλων, σε σχέση με τον τέταρτο λόγο της αναιρέσεώς της, ότι η επίδικη απόφαση είχε ως αποτέλεσμα την ανάκληση της απόφασης της 8ης Φεβρουαρίου 2016 στο σύνολό της, ενώ η απόφαση αυτή ήταν εν μέρει ευνοϊκή για την ίδια. Εξ αυτού συνάγει ότι η αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης και η ακύρωση της επίδικης απόφασης και, ως εκ τούτου, η διατήρηση της απόφασης της 8ης Φεβρουαρίου 2016 θα είχαν ως συνέπεια την επανάληψη της διαδικασίας στην υπόθεση T-188/16, πράγμα που θα της παρείχε τη δυνατότητα να προβάλει τα αιτήματά της, και στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου, προκειμένου να εμποδίσει την ακύρωση της απόφασης αυτής και να διασφαλίσει, με τον τρόπο αυτόν, τα δικαιώματά που αντλεί από την εν λόγω απόφαση.
- 15 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το EUIPO υποστήριξε ότι η αναιρεσείουσα δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον. Μολονότι δέχθηκε ότι μέρος της απόφασης της 8ης Φεβρουαρίου 2016 ήταν ευνοϊκό για την αναιρεσείουσα, εντούτοις το EUIPO υπενθύμισε ότι το ίδιο είχε αναγνωρίσει ότι η απόφαση αυτή ήταν παράνομη λόγω ελλείψεως αιτιολογίας, οπότε, υπό τις συνθήκες αυτές, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί το όφελος από την εν λόγω απόφαση.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 16 Κατά πάγια νομολογία, η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του αναιρεσείοντος για την άσκηση αναιρέσεως προϋποθέτει ότι το αποτέλεσμα της αναιρέσεως μπορεί να τον ωφελήσει (απόφαση της 19ης Οκτωβρίου 1995, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-19/93 P, EU:C:1995:339, σκέψη 13, διάταξη της 5ης Ιουλίου 2018, Wenger κατά EUIPO, C-162/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2018:545, σκέψη 13 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, καθώς και απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, Κοινοβούλιο κατά Richard, C-174/99 P, EU:C:2000:412, σκέψη 33).
- 17 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016, η οποία ανακλήθηκε με την επίδικη απόφαση, ήταν ευνοϊκή για την αναιρεσείουσα, καθόσον απέρριπτε την προσφυγή που είχε ασκήσει η repowermap.org κατά της αποφάσεως του τμήματος ακυρώσεων της 9ης Ιουλίου 2014, η οποία ήταν εν μέρει ευνοϊκή για την αναιρεσείουσα.
- 18 Ως εκ τούτου, σε περίπτωση που η αίτηση αναιρέσεως στην υπό κρίση υπόθεση γίνει δεκτή και εν συνεχεία ακυρωθεί η επίδικη απόφαση, η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 θα διατηρηθεί σε ισχύ και η αναίρεση θα προσπορίσει, εκ του αποτελέσματός της, όφελος στην αναιρεσείουσα. Πράγματι, η ενδεχόμενη διατήρηση της αποφάσεως αυτής θα εξασφαλίσει, υπέρ της αναιρεσείουσας, τη συνέχιση της προστασίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση της διεθνούς καταχωρίσεως υπ' αριθ. 1020351 του λεκτικού σήματος REPOWER για ορισμένα προϊόντα και υπηρεσίες.
- 19 Η διαπίστωση αυτή δεν αναιρείται από την επιχειρηματολογία της repowermap.org ότι, στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε ότι έπρεπε να ακυρωθεί η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016, στο πλαίσιο της προσφυγής ακυρώσεως που πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό υποθέσεως T-188/16, και ότι, κατά συνέπεια, η αποδοχή της αιτήσεως αναιρέσεως θα προσπόριζε στην αναιρεσείουσα προσωρινό μόνον όφελος.
- 20 Πράγματι, δεν εναπόκειται στο Δικαστήριο, στο πλαίσιο της εξετάσεως του εννόμου συμφέροντος, να αρνηθεί την ύπαρξη τέτοιου συμφέροντος για τον λόγο ότι, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε παρεμπιπτόντως τη νομιμότητα της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016, ενώ η απόφαση αυτή δεν αποτελούσε το αντικείμενο της ασκηθείσας ενώπιόν του προσφυγής. Στο μέτρο που είναι αναγκαίο να ληφθεί υπόψη η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016, η οποία συνδέεται αναπόσπαστα με την επίδικη απόφαση, πρέπει να επισημανθεί ότι πρόκειται για ζήτημα ουσίας, το δε Δικαστήριο δεν μπορεί να στηριχθεί στο υποθετικό ενδεχόμενο ότι η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 είναι παράνομη κατά το στάδιο του ελέγχου του εννόμου συμφέροντος. Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται, αλλά αρκεί, η ασκηθείσα ενώπιον του Δικαστηρίου αίτηση αναιρέσεως να μπορεί, εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε, όπερ συμβαίνει εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 17 και 18 της παρούσας αποφάσεως.
- 21 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι η αναιρεσείουσα έχει έννομο συμφέρον προς άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

Επί της ουσίας

- 22 Η αναιρεσείουσα προβάλλει πέντε λόγους αναιρέσεως. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το EUIPO, μεταβάλλοντας κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου την επιχειρηματολογία του σχετικά με τη νομική βάση της επίδικης αποφάσεως επικαλούμενο τη γενική αρχή του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων, μετέβαλε το ίδιο το αντικείμενο της διαφοράς. Στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι κακώς το Γενικό Δικαστήριο εφήρμοσε τη γενική αρχή του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων, στο μέτρο που οι διατάξεις του κανονισμού 207/2009 που ίσχυαν κατά τον χρόνο εκδόσεως της επίδικης αποφάσεως συνιστούσαν *leges speciales*, με συνέπεια να μην χωρεί, στην περίπτωσή τους, εφαρμογή της αρχής

αυτής. Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι αντέστρεψε το βάρος αποδείξεως στο πλαίσιο του άρθρου 83 του κανονισμού 207/2009. Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν υποτεθεί ότι έχει εφαρμογή η γενική αρχή του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων, η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 δεν έπρεπε, για λόγους προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, να ανακληθεί στο σύνολό της. Τέλος, ο πέμπτος λόγος στηρίζεται σε έλλειψη αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως.

Επί των τεσσάρων πρώτων λόγων αναιρέσεως

- 23 Με τους τέσσερις πρώτους λόγους αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο, εφαρμόζοντας τη γενική αρχή του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων, ενδεχομένως σε συνδυασμό με το άρθρο 83 του κανονισμού 207/2009, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.
- 24 Ειδικότερα, στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο οποίος πρέπει να εξεταστεί πρώτος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή κατά την οποία ο ειδικός νόμος υπερισχύει του γενικού. Κατά την αναιρεσείουσα, το άρθρο 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 δεν επιτρέπει, ως κανόνας που εισάγει εξαίρεση και ως *lex specialis*, την επίκληση ούτε των γενικώς παραδεδεγμένων στα κράτη μέλη αρχών του δικαίου, στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 83 του κανονισμού αυτού, ούτε της γενικής αρχής του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων. Συγκεκριμένα, το EUIPO δεν μπορεί να ανακαλέσει τις αποφάσεις του παρά μόνο στην περίπτωση που προβλέπει η διάταξη αυτή, διότι άλλως η εν λόγω διάταξη θα εστερείτο νοήματος. Η αναιρεσείουσα προσθέτει ότι, θεσπίζοντας το άρθρο 80 του κανονισμού 207/2009, ο νομοθέτης της Ένωσης θέλησε να περιορίσει την εξουσία ανακλήσεως του EUIPO μόνο στη συγκεκριμένη περίπτωση την οποία προβλέπει το άρθρο αυτό.
- 25 Ως εκ τούτου, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε, κατά την αναιρεσείουσα, σε πλάνη περί το δίκαιο, διότι εξέτασε τη δυνατότητα ανακλήσεως της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016 με την έκδοση της επίδικης αποφάσεως βάσει της γενικής αρχής του δικαίου που επιτρέπει την ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων και του άρθρου 83 του κανονισμού 207/2009.
- 26 Λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων αυτών της αναιρεσείουσας, πρέπει να εξεταστεί αν το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή κατά την οποία ο ειδικός νόμος υπερισχύει του γενικού στηρίζοντας την ανάκληση της αποφάσεως της 8ης Φεβρουαρίου 2016, μεταξύ άλλων, στη γενική αρχή του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων.
- 27 Κατά το άρθρο 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, το EUIPO οφείλει να ανακαλεί κάθε απόφαση που περιέχει πρόδηλο διαδικαστικό σφάλμα αποδιδόμενο σε αυτό.
- 28 Συναφώς, πρώτον, διευκρινίζεται ότι, βάσει του σκεπτικού που εξέθεσε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 29 και 33 έως 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και δεν αμφισβητήθηκε από την αναιρεσείουσα, τα τμήματα προσφυγών του EUIPO διαθέτουν την εξουσία ανακλήσεως που προβλέπει το άρθρο 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009.
- 29 Δεύτερον, επισημαίνεται ότι από το γράμμα της διατάξεως αυτής προκύπτει ότι πρόδηλο διαδικαστικό σφάλμα, κατά την έννοια της εν λόγω διατάξεως, αποτελεί η τυχόν κατάφωρη πλάνη διαδικαστικού χαρακτήρα στην οποία υπέπεσε το EUIPO.

- 30 Για την ερμηνεία της εννοίας «πρόδηλο διαδικαστικό σφάλμα», κατά το άρθρο 80, παράγραφος 1, πρέπει, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα του, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (απόφαση της 5ης Σεπτεμβρίου 2019, Verein für Konsumenteninformation, C-28/18, EU:C:2019:673, σκέψη 25).
- 31 Όσον αφορά το πλαίσιο της διατάξεως αυτής, πρέπει να διευκρινιστεί ότι τόσο το άρθρο 80 όσο και το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009, σχετικά με την υποχρέωση αιτιολογήσεως των αποφάσεων του EUIPO, περιλαμβάνονται στον τίτλο IX του κανονισμού αυτού, που επιγράφεται «Δικονομικές διατάξεις». Επομένως, από την όλη οικονομία του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι τα διαδικαστικά σφάλματα λόγω των οποίων το EUIPO προβαίνει, δυνάμει του εν λόγω άρθρου 80, παράγραφος 1, στην ανάκληση της αποφάσεως του αφορούν, μεταξύ άλλων, τους διαδικαστικούς κανόνες που περιλαμβάνονται στον τίτλο αυτόν, όπως είναι η υποχρέωση αιτιολογήσεως.
- 32 Η ερμηνεία αυτή επιρρωννύεται επίσης από τον σκοπό που επιδιώκεται από το εν λόγω άρθρο 80, παράγραφος 1. Η διάταξη αυτή έχει όντως ως σκοπό να επιβάλει στο EUIPO την υποχρέωση ανακλήσεως των αποφάσεων που περιέχουν πρόδηλο διαδικαστικό σφάλμα χάριν της διασφάλισης της χρηστής διοικήσεως καθώς και του εξορθολογισμού της διαδικασίας. Λαμβανομένου υπόψη του σκοπού αυτού, δεν υπάρχει κανένας λόγος να εξαιρεθούν από το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 τα πρόδηλα σφάλματα στα οποία υπέπεσε το EUIPO σχετικά με την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 75 του κανονισμού 207/2009, το οποίο περιλαμβάνεται στις δικονομικές διατάξεις του εν λόγω κανονισμού.
- 33 Εξάλλου, η εν λόγω ερμηνεία απηχεί επίσης την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία η υποχρέωση αιτιολογήσεως αποτελεί ουσιώδη τύπο που πρέπει να διακρίνεται από το ζήτημα του βασίμου της αιτιολογίας, δεδομένου ότι το ζήτημα αυτό αφορά την ουσιαστική νομιμότητα της επίδικης πράξεως (απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, σκέψη 181).
- 34 Επομένως, κάθε παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, όπως η έλλειψη ή η ανεπάρκεια της αιτιολογίας, συνιστά διαδικαστικό σφάλμα κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, τυχόν δε έλλειψη αιτιολογίας, όπως αυτή που διαπιστώθηκε από το Γενικό Δικαστήριο ειδικότερα με τις σκέψεις 77 έως 82 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά την απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 η οποία ανακλήθηκε με την επίδικη απόφαση, συνιστά τέτοιο διαδικαστικό σφάλμα.
- 35 Επιπλέον, δεδομένου ότι προκύπτει, αφενός, από τις σκέψεις 48 και 52 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως ότι το EUIPO και η *repowermap.org* γνώριζαν τη μερική έλλειψη αιτιολογίας την οποία έπασχε η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 και, αφετέρου, από τη σκέψη 82 της αποφάσεως αυτής ότι η εν λόγω έλλειψη αιτιολογίας θα έπρεπε να είχε δημιουργήσει στην αναιρεσείουσα αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως, πράγμα που η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί στο πλαίσιο της ανααιρετικής διαδικασίας, όλοι οι διάδικοι ήταν σε θέση να εντοπίσουν τη συγκεκριμένη έλλειψη αιτιολογίας, οπότε πρόκειται για πρόδηλο διαδικαστικό σφάλμα κατά την έννοια του άρθρου 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009.
- 36 Επομένως, το άρθρο 80, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού είχε εν προκειμένω εφαρμογή. Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να γίνει δεκτή η αιτίαση της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο, εφαρμόζοντας τη γενική αρχή του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων, αντί του άρθρου 80, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, παραβίασε την αρχή κατά την οποία ο ειδικός νόμος υπερισχύει του γενικού.
- 37 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε κατ' αυτόν τον τρόπο το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι ικανή να επισύρει την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, εφόσον είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους το διατακτικό της αποφάσεως αυτής και, ειδικότερα, το συμπέρασμα ότι η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 είχε νομίμως ανακληθεί με την επίδικη

απόφαση. Πράγματι, αν το σκεπτικό αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου αντιβαίνει στο δίκαιο της Ένωσης, αλλά το διατακτικό της αποφάσεως είναι ορθό για άλλους νομικούς λόγους, η παραβίαση αυτή δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την αναίρεση της αποφάσεως (αποφάσεις της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, *Biret International* κατά Συμβουλίου, C-93/02 P, EU:C:2003:517, σκέψη 60 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, καθώς και της 14ης Οκτωβρίου 2014, *Buono* κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-12/13 P και C-13/13 P, EU:C:2014:2284, σκέψη 62 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 38 Εν προκειμένω, από τις ανωτέρω εκτιμήσεις προκύπτει ότι το EUIPO ήταν υποχρεωμένο να ανακαλέσει την απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 με την επίδικη απόφαση η οποία εκδόθηκε βάσει του άρθρου 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009, οπότε το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η απόφαση της 8ης Φεβρουαρίου 2016 είχε νομίμως ανακληθεί. Επομένως, δεδομένου ότι το διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως είναι ορθό για τους νομικούς λόγους που εκτέθηκαν στις προηγούμενες σκέψεις της παρούσας αποφάσεως, επιβάλλεται η αντικατάσταση του σκεπτικού και η διαπίστωση ότι η πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως (πρβλ. απόφαση της 28ης Μαρτίου 2019, *River Kwai International Food Industry* κατά ΑΕΤΜΔ, C-144/18 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2019:266, σκέψη 22).
- 39 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι είναι αλυσιτελείς οι τέσσερις πρώτοι λόγοι αναιρέσεως, που συνδέονται άπαντες με τη συλλογιστική του Γενικού Δικαστηρίου η οποία στηρίζεται επί της γενικής αρχής του δικαίου ότι επιτρέπεται η ανάκληση των παράνομων διοικητικών πράξεων και επί του άρθρου 83 του κανονισμού 207/2009. Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθούν χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το παραδεκτό του πρώτου, του δεύτερου και του τετάρτου λόγου, περί του οποίου εγείρουν επιφυλάξεις το EUIPO και η *repowermar.org*, ούτε να δοθεί απάντηση στο επιχείρημα που αντλείται από το ότι το άρθρο 80, παράγραφος 1, του κανονισμού 207/2009 ρυθμίζει εξαντλητικώς τις δυνατότητες ανακλήσεως των αποφάσεων του EUIPO και, επομένως, αντιτίθεται στην ανάκλησή τους όταν δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής της διατάξεως αυτής.
- 40 Κατά συνέπεια, οι τέσσερις πρώτοι λόγοι αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν.

Επί του πέμπτου λόγου αναιρέσεως που στηρίζεται σε έλλειψη αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 41 Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι δεν ελήφθη υπόψη η αναφορά της στην απόφαση του τμήματος προσφυγών μείζονος συνθέσεως. Κατά την αναιρεσείουσα, το σημείο 24 της αποφάσεως εκείνης επιβεβαιώνει το γεγονός ότι τα τμήματα προσφυγών δεν δύνανται να ανακαλέσουν τις αποφάσεις τους όταν έχει ασκηθεί προσφυγή κατ' αυτών ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επομένως, δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι η προαναφερθείσα απόφαση του τμήματος προσφυγών μείζονος συνθέσεως δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω. Αντιθέτως, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι η απόφαση αυτή ασκεί επιρροή στο μέτρο που εφαρμόζεται στις διαδικασίες *inter partes* στο δίκαιο των σημάτων.
- 42 Επιπλέον, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε αντίφαση κρίνοντας, αφενός, στη σκέψη 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να απαντήσει, τουλάχιστον συνοπτικώς, στη λεπτομερή επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας και, αφετέρου, ότι το τμήμα προσφυγών δεν ήταν υποχρεωμένο να απαντήσει στο επιχείρημα της αναιρεσείουσας που αντλείται από την απόφαση του τμήματος προσφυγών μείζονος συνθέσεως.
- 43 Το EUIPO και η *repowermar.org* ζητούν να κριθεί απαράδεκτος ο λόγος αναιρέσεως και αμφισβητούν, επί της ουσίας, τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 44 Πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναίρεσεως πρέπει να προσδιορίζει επακριβώς τα επικρινόμενα σημεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό και δεν πρέπει να αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγής (απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 2018, *Gul Ahmed Textile Mills* κατά Συμβουλίου, C-100/17 P, EU:C:2018:842, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 45 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, με την επιχειρηματολογία της που αντλείται από την έλλειψη αιτιολογίας της επίδικης αποφάσεως, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί απλώς την απόφαση του EUIPO χωρίς να διατυπώνει την παραμικρή μομφή κατά της συλλογιστικής του Γενικού Δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, μια τέτοια επιχειρηματολογία, η οποία δεν βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, είναι απαράδεκτη στο πλαίσιο αιτήσεως αναίρεσεως (πρβλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2017, *Ludwig-Bölkow-Systemtechnik* κατά Επιτροπής, C-250/16 P, EU:C:2017:871, σκέψη 28).
- 46 Ως προς το επιχείρημα ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε αντίφαση αποφαινόμενο, αφενός, στη σκέψη 80 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να απαντήσει, τουλάχιστον συνοπτικώς, στη λεπτομερή επιχειρηματολογία της αναιρεσείουσας και, αφετέρου, ότι το τμήμα προσφυγών δεν ήταν υποχρεωμένο να απαντήσει στο επιχείρημα της αναιρεσείουσας που αντλείται από την απόφαση του τμήματος προσφυγών μείζονος συνθέσεως, πρέπει να τονιστεί ότι η αναιρεσείουσα δεν προσδιορίζει τη σκέψη της αποφάσεως αυτής η οποία αντιφάσκει προς τη σκέψη 80 της εν λόγω αποφάσεως και ότι η επιχειρηματολογία της δεν είναι, στο σύνολό της, αρκούντως σαφής ώστε να μπορούν να προσδιοριστούν με την απαιτούμενη ακρίβεια τα επικρινόμενα σημεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθώς και τα νομικά επιχειρήματα προς στήριξη της αιτιάσεως αυτής, εμποδίζοντας ως εκ τούτου το Δικαστήριο να ασκήσει έλεγχο νομιμότητας (πρβλ., όσον αφορά την απαίτηση περί σαφήνειας της επιχειρηματολογίας, διάταξη της 30ής Ιανουαρίου 2014, *Fercal* κατά ΓΕΕΑ, C-324/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:60, σκέψη 37 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 47 Επομένως, ο πέμπτος λόγος αναίρεσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.
- 48 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η αίτηση αναίρεσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 49 Κατά το άρθρο 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναίρεσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων. Το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην ανααιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, αυτού, ορίζει ότι ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 50 Δεδομένου ότι το EUIPO και η *repowermap.org* ζήτησαν να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η αναιρεσείουσα πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναίρεσεως.**
- 2) Καταδικάζει τη Repower AG στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)